

1974

Rob de Nijs:
een halve
eeuw
zanger

‘Zanger
worden
was eigenlijk
helemaal
mijn ambitie
niet’

2011

Het vijftigjarig artiestenbestaan van Rob de Nijs (68) krijgt een gouden randje. De zanger ontving een Edison voor zijn nieuwe cd én hij wordt voor de derde keer vader. Maar het ging Rob niet altijd voor wind, integendeel: “En dan gaf niemand meer een cent voor me.”

Omdat het zo pedant klinkt, mag hij het eigenlijk niet zeggen. Maar toch, Rob de Nijs heeft het gevoel dat hij als artiest nu beter is dan ooit. Gelouterd door de crisis waar hij een paar jaar geleden doorheen ging. Terugblikkend op zijn vijftigjarige artiestenbestaan vindt Rob dat hij best trots mag zijn op de continuïteit van zijn carrière. Naast de vele hits en de erkenning - onlangs kreeg hij een *Edison* voor zijn nieuwste cd *Eindelijk vrij*, een ‘meesterwerk’, volgens de jury - waren er ook keer op keer teleurstellingen.

Voor de teleurstellingen werden breed uitgemeten in de roddelpers. “Diverse keren ben ik op een punt beland dat niemand een cent meer voor me gaf en ►

dat het journaal me afschreef: ‘O, De Nijs... Nee, dat tijdperk is geweest’. Toch zal ik nooit ongevoelig zijn voor wat de buitenwereld van me vindt en over me schrijft. Ik worstel nog voortdurend met onzekerheid, maar tegelijkertijd zal ik altijd luisteren naar dat innerlijke stemmetje dat me in mindere periodes bleef bemoedigen en tegen me zei: ‘Hoezo?! Jouw tijd is nog helemaal niet voorbij!’”

Dat hij op zijn negentiende een idool werd zette zijn wereld op zijn kop. “Als ik nu opnamen uit mijn beginjaren terughoor denk ik: daar zou je tegenwoordig niet meer mee aan de bak komen! Deelnemers aan *Idols* stappen al op een veel hoger niveau in. Mijn broer Bert speelde destijds als sologitarist bij het bandje de *Lords*. Ze hadden een zanger nodig en vroegen mij omdat ik wel aardig kon zingen. Zanger worden was eigenlijk helemaal mijn ambitie niet.

Zingen deed ik in mijn jeugd vooral voor de grap. Het liefst had ik naar de toneelschool gewild, maar daar had je vijf jaar hbs voor nodig en die had ik niet. Al in de tweede van de hbs vond ik het op school verschrikkelijk. Vooral omdat het er toen nog echt autoritair aan toe ging.”

Sommige leerkrachten vonden hem maar een lastige jongen, maar ze hadden wel oog voor zijn artistieke talent. “Zowel op de lagere school als op de hbs kreeg ik hoofdrollen in de jaarlijkse revue of stukken van het schooltoneel. Gedichten voordragen, sketches spelen en muziek maken, ik vond het heerlijk om te doen. Mijn oma las in de krant dat er een cabaretschool was opgericht. Ik deed er auditie en werd toegelaten. Gulzig volgde ik lessen van onder meer Henk van Ulsen en Ruud Bos. Maar nadat ik aan het eind van het tweede schooljaar met de *Lords* een talentenjacht won, dwong de schooldirecteur mij te kiezen. Als ik mijn opleiding wilde afmaken, mocht ik geen platencontract tekenen. Dat deed ik uiteraard wel, want zo’n kans krijg je maar zelden.”

Nadat hij met *Ritme van de regen* zijn eerste grote hit scoorde, veranderde er veel in huize De Nijs. “Mijn vader, die een eigen rijschool had, werd mijn chauffeur

en manager. Van meet af aan hebben mijn ouders in me geloofd. Ze hebben me geweldig gestimuleerd en ontzettend veel voor mij gedaan. Nu denk ik wel eens: ik ben ze niet dankbaar genoeg geweest. Ik was toch een beetje het zelfzuchtige jongetje dat het allemaal als vanzelfsprekend beschouwde. Ook heb ik er spijt van dat ik ze in de laatste jaren van hun leven niet vaker heb bezocht. Ze waren verhuisd naar Knokke. Te ver weg om even kort langs te gaan als je volledig in beslag wordt genomen door de malle molen van je vak. Gemakzuchtig dacht ik: gelukkig is Bert er, die woont dichterbij. Hij heeft het me wel verweten dat ik niet vaker naar mijn ouders ging. Ze zijn slechts een paar maanden na elkaar gestorven. Nooit vergeet ik het moment, in november 2001, dat een van mijn achtergrondzangeressen me na afloop van een concert vertelde dat mijn vader was overleden.”

Dat bericht kwam zo onverwacht dat hij het amper kon bevatten. “Mijn vader was 86, maar zag er nog goed uit en leek nog heel vitaal. We wisten wel dat hij een

- 1 Net ontdekt in 1963.
- 2 In een hoofdrol in de bekende televisieserie *Kunt u mij de weg naar hamelen vertellen meneer?* in 1973.
- 3 Rob als superster, 1974.
- 4 Als zanger bij zijn band *Rob de Nijs & The Lords* in 1963.
- 5 Als acteur in de populaire televisieserie *Oebele*, 1970.
- 6 Met *Rob de Nijs & The Lords* in 1964.

aneurysma in zijn buik had waaraan hij vanwege zijn leeftijd niet meer geopereerd kon worden. De dokter had hem uitgelegd dat dit een tijdbom was die weliswaar elk moment kon afgaan, maar dat het ook nog vijftien jaar zou kunnen

echt. Zodra ze naar het toilet ging, zag je de rook onder de deur vandaan kringelen. Na het verlies van mijn ouders voelde ik me verweesd. Zelf heb ik het idee dat ik pas na hun dood een echt goed artiest ben geworden. Alsof je door

haakt. Dat vind ik heel treurig. Maar het allerpijnlijkste vond ik dat mij in de media van alles werd verweten met betrekking tot Robbert en Joshi. Terwijl zij voor mij het allerbelangrijkste zijn. Jet is mijn grote liefde en ook belangrijk, maar op een andere manier. De liefde voor mijn kinderen gaat zo diep, dat is met niets te vergelijken. Die berichtgeving was niet alleen kwetsend voor mij, maar ook voor hen. Gelukkig ligt dat allemaal weer ver achter ons. Maarten Peters, een bevriende muzikant en componist, zag destijds dat het niet goed met me ging en zei: 'Jij hebt hulp nodig!' Hij heeft me in contact gebracht met een psychiater die me enorm heeft geholpen. Nee, ik heb niet bij hem op de divan gelegen, het was geen psychoanalyse à la Freud. Maar ik heb met hem wel ►

'Ik heb in het verleden onenightstands gehad, maar als ik mezelf vergelijk met anderen ben ik maar een preuts knaapje geweest'

duren. Omdat mijn vader zich verder goed voelde, waren we er optimistisch van uitgegaan dat hij nog een flinke tijd te gaan had. Niet dus. De dood van mijn moeder zagen we wel aankomen. Een week voordat ze stierf, bleek dat ze longkanker had. Ze was een verstokt rookster. Mijn vader was op zijn vijftigste met roken gestopt omdat hij bronchitis kreeg. Mijn moeder zei ook dat ze gestopt was, maar dat lukte haar niet

verdriet een diepere laag in jezelf aanboort en dichter bij de essentie komt."

Na de zo gruwelijk uit de hand gelopen perikelen rond zijn scheiding van Belinda Meuldijk had hij datzelfde gevoel. "Van die periode ben ik echt stuk geweest. Dat ik het heb overwonnen is geen vanzelfsprekendheid. Ik kreeg zo veel drek over me heen. Door de vele negatieve publiciteit is een deel van mijn fans afge-

veel diepgravende gesprekken gevoerd die me echt goed hebben gedaan.”

Hij had het zelf nooit zo duidelijk herkend, maar eigenlijk liet zijn hele leven al een patroon zien van hoge toppen, diepe dalen.

“*Himmelhoch jauchzend zum Tode betrübt.* Daarbij zat ik soms gevaarlijk dicht tegen een depressie aan. Daar is nu geen sprake meer van. Wat daarbij ook heel belangrijk is: ik ben gestopt met alcohol. Drugs heb ik nooit gebruikt, maar ik heb wel stevig gedronken. Daar ben ik niet trots op, hoor. Drie jaar geleden zijn Jet en ik van de ene dag op de andere met drinken gestopt. In die zenuwslappende tijd rond mijn scheiding konden we geen dag zonder alcohol. Waren we echt verslaafd. De korenwijn en whisky werkten voor ons als pijnstiller. Al betaalden we de ochtend daarna de prijs. Wanneer je elke dag begint met een gi-

gantische kater wordt het middel erger dan de kwaal. We zijn dan ook nog elke dag blij dat we niet meer drinken. Al worden we daar soms raar op aangekeken. Mensen zeggen dan vol ongeloof: ‘Ja, maar je drinkt toch wel een wijntje?’ Nee, geen druppel alcohol en dat houden we zo!”

Aan zijn imago heeft hij nooit bewust gewerkt. “Integendeel, want mijn imago schijnt niet zo goed te zijn. Er zijn nog altijd mensen die me omschrijven als een figuur die ver van me afstaat. Ze zien me als een ouwe viezerik of als een man die makkelijk van partner wisselt.

ook na jaren nog steeds verliefd ben. Kennelijk is zij de ware voor mij. Zonder haar had ik het niet gered. Ze heeft me echt door die crisis heen gesleept. Het was de sprankeling in haar ogen die me er jaren geleden toe zette om via een technicus haar telefoonnummer te vragen. Heel plat eigenlijk. Terwijl ik dat nooit deed, vrouwen uit mijn publiek benaderen. Na afloop van een concert in Nijmegen viel ze me op terwijl ik zat te signeren.”

‘In de tijd rond mijn scheiding kon ik geen dag zonder alcohol.
De korenwijn en whisky werkten als pijnstiller’

Terwijl dat helemaal niet zo is. Zeker, ik heb in het verleden wel onenightstands gehad, maar als ik mezelf vergelijk met anderen ben ik maar een preuts knaapje geweest. Jet is de enige vrouw op wie ik

Op zijn 69ste wordt hij voor de derde keer vader. “We zijn euforisch. Hiermee gaat een lang gekoesterde wens van Jet in vervulling. Als iemand het verdient om moeder te worden is zij het wel. Ze is

10

11

12

7 Tijdens een concert van de *Vrienden van Amstel* in Ahoy, Rotterdam, 2008.

8 In 1986.

9 Met de hoes van het album *Rob de Nijs* in de hand, 1978.

10 Jubileumoptreden (20 jaar artiest) in *Vredenburg*, Utrecht, 1982.

11 In 1994.

12 In Londen, voor opnamen in de *Abbey Road Studio*, 1983.

de zorgzaamheid zelve. De eerste drie maanden was ze erg misselijk en moe, maar nu voelt ze zich weer beter en zijn we alleen maar blij. Mijn zoons ook, ja. We hadden voor hen shirtjes laten maken met het opschrift 'Ik word grote broer'. Robbert schoot er zelfs van vol. Yoshi moest wennen aan het idee, maar toen we hem verzekerden dat hij voor ons even belangrijk blijft als altijd, was het goed."

Het lukt hem goed om tekstdschrijvers te vinden die kunnen vertalen wat er in hem leeft. "Met name Daniël Lohues verstaat die kunst uitstekend. Hij heeft de meeste nummers geschreven voor mijn laatste album *Eindelijk vrij*. Een gewaagde titel omdat die richting Belinda confronte- rend opgevat zou kunnen worden. Maar wie mij kent, weet dat ik niet wil kwetsen. Dat ik zelf heel gevoelig ben, is zowel mijn kracht als mijn achilleshiel. Jet zegt weleens: 'Je zou wat minder soft kunnen zijn af en toe.' Dat is dan ook het enige wat ik mezelf verwijt: dat ik in mijn twee voorgaande huwelijken uit angst om de ander te bezeren te lang ben

doorgegaan. Niet eerder krachtig heb gezegd: en nu is het over! De titelsong *Eindelijk vrij* geeft precies aan hoe ik me voelde en me nog steeds voel. Het is een album geworden waar ik trots op ben. Het heeft ook geweldige recensies gekregen. Nee, aan stoppen denk ik nog helemaal niet. Mijn stem is erg goed op dit moment. Als ik fysiek achteruit zou gaan en er tegenaan zou hikken om op te treden, ja, dan wordt het een ander verhaal. Tien jaar geleden kwam het vanwege depressieve buien voor dat ik mezelf van concert naar concert sleepte, maar daar is nu echt geen sprake van. Natuurlijk moet ik nu zuiniger met mijn energie omspringen dan toen ik jong was. Ik merk heus wel dat ik ouder word, maar mijn gevoelsleeftijd is nog ergens in de twintig. Ik ben nog net zo gulzig naar het leven als toen. Mensen die me wegzetten als 'die bejaarde zanger' moeten maar eens naar een van mijn concerten komen. Dan horen en zien ze iemand die er tot de laatste noot voor gaat. Als er geen rare dingen gebeuren, zie ik mezelf nog rustig tien jaar doorgaan." ■

ROB DE NIJS

(26 december 1942) was in het begin van de jaren zestig een van Nederlands eerste tieneridolen. Via de tv-series *Oebele* en *Kunt u mij de weg naar Hamelen vertellen, mijnheer?* verwierf hij in de jaren zeventig ook bekendheid als acteur. Als zanger heeft hij vele hits op zijn naam, zoals: *Jan Klaassen de trompetter*, *Dag zuster Ursula*, *Malle Babbe* en *Banger hart*. Momenteel viert hij zijn artiestenjubileum met een concertserie, *Een halve eeuw Zanger*. Kijk voor de speellijst op www.robdenijs.nl Sinds 2008 is Rob getrouwd met Henriëtte (Jet) Koetschruiter. Hij is vader van twee zoons: Robbert (28) en Joshi (26).